

har indgaaet det, og det er en Selvsølge, at en simpel Mand ikke kan taale et saadant Tab, som dermed vil være forbundet i flere Maaned. Det er ogsaa en Kjendsgjerning, at man ikke har kunnet faae Folk til at gaa ind paa dette Kontraktforhold, men har kun kunnet faae Folk, som have villet prøve det, og det er en Kjendsgjerning, at der er 5 à 6 efter hinanden, som have prøvet og villet forrette Landpostgangen; men de have ikke kunnet udholde det mere end 3 à 4 Dage, i alt Fald har det været saaledes i den Postroute, hvor jeg har boet nærmest, og det har ført med sig, at Folk have maattet flyde sammen, for endelig at holde en Mand, som de vidste, de kunde have Tilid til, vilde besørge deres Postfager paa en god Maade. I den Landpostroute, hvor jeg har boet under, har Befolkningen maattet flyde sammen for netop at holde det Landpostbud, der var, da han ikke saae sig i Stand til at blive ved at forrette Postgangen for den Betaling, han fik. Altsaa Befolkningen har, foruden at den maa holde alle Aflægningssteder, maattet yde Bidrag til Forhøielse af Landpostbudets Løn. Det anser jeg for meget ubeldigt, og jeg vil meget anbefale, desforden den høie Regjering og det eventuelle Finantsudvalg kunde komme til det Resultat, at der burde gives Landpostbudet et yderligere Tillæg. Der er endnu et Spørgsmaal, som er blevet fremdraget gjentagende, nemlig om Nedsættelsen af en Arbejderkommission. Den høitærede Minister kom ved Omtalen af dette Spørgsmaal til en efter min Mening noget underlig Slutning, og den kunde jeg ønske at opholde mig ved et Dieblif. Den høitærede Minister vilde paavise, at han havde taget tilbørlig Hensyn til dette Thing, og han gjorde gjældende, at det altid vilde blive en Selvsølge, at de grundigste Anskuelser, de Grunde, som være bedst motiverede, ogsaa vilde blive hørte og vilde finde Indgang. Ja, det burde være saa, men det er ikke altid saa. Det er en Kjendsgjerning, Menneskene ere ikke saa gode som de burde være, siger Valles Lærebog, og Sagen er den, at man godt kan føle, at en Ting kan være retfærdig og billig, men dersom Lingen, som er retfærdig og billig, støder stærkt an mod Ens egne Interesser, saa er det, om man har Villie til at udføre det Gode, saa er det, om man end har denne Villie og skjøndt man nok erkjender det Berettigede, det Retfærdige i de fremhævede Grunde, dog ikke sagt, man føler Kraft til at følge den, føler Kraft til at se bort fra sin egen Interesse, saa jeg tror at turde fremhæve, at det langtfra tør antages som givet, at de bedst motiverede Grunde altid vilde blive hørte og tagne til Efterfølgelse.

Sagb: Der er rejst saa mange Indsigelser mod den af mig igaar fremsatte Paastand om, at den indirekte Beskatning i Virkeligheden er den, som mindst trykker Befolkningen og navnlig de ufornuende Klasser, at jeg kunde være stærkt fristet

til at indbegaa disse Indvendinger, naar ikke Hensynet til, at det er Finantslovens Behandling, som foreligger, og at det høie Thing neppe vil være tilfreds med at faae slike store Spørgsmaal udtømmende behandlede ved denne Leilighed, bragte mig til at indskrænke mig til blot at hævde, hvad der efter min Dørbetaling maa hævdes, hver Gang denne Sag bringes paa Bane her i Thinget. Jeg skal først bemærke, at de fleste Indvendinger, der fremkom, gjaldt slet ikke det, jeg udtalte mig om. Naar det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Bajer) f. Gy. opfordrede mig til at forsøge i længere Tid at leve uden Salt for at erfare, hvorledes jeg da vilde komme til at se ud, maa jeg bemærke, at vi daglig maa nyde saa mange forskellige Sager, at vi have Erfaringen for, hvor utroligt lidt Salt man behøver for at friste Livet, og den Løb, vi skulle svare deraf, vil i alt Fald ikke blive nogen trykkende Byrde. Men dernæst skal jeg bemærke, at jeg slet ikke har talt om, hvorvidt Løbsatserne ere rigtigt fordelte i de af mig hævdede Paastande. Det er et frit Spørgsmaal, som er overladt til den lovgivende Magt selv at bestemme, paa hvilke Gjenstande Løbsatsen skal lægges. Der er blot Tale om selve Formene, hvorunder Skatten skal fremtræde, enten som direkte eller som indirekte Skat, og da hævder jeg ubetinget min Paastand, at de indirekte Skatter ere de mindst trykkende for Befolkningen. Den er heller ikke bleven svækket i nogen Maade af de Indvendinger, som ere fremkomne, thi, som sagt, har den ærede nævnte Tale og hans Meningsfæller den Dørbetaling, at en eller anden Løbsats hviler paa Artikler, som ere nødvendige for Befolkningen, saa at den er en trykkende Byrde, saa hæver man denne Løbsats og lægger Beløbet over paa Ting, som de kunne undvære, paa Ting, om hvilke man veed, at de i Nødstilfælde uden Savn ville ophøre at bruge dem. Dette Sidste er et frit Spørgsmaal, som ikke af mig er blevet bragt under Omtale ved denne Leilighed, hvorledes den indirekte Skattebyrde skal fordeles paa de forskellige Forbrugs-gjenstande. Hermed skal jeg gaa bort fra dette Punkt for ikke at trætte det høie Things Opmærksomhed og afvente en mere passende Leilighed til at tage denne Sag under grundigere Forhandling. Derimod kan jeg ikke saa flygtig indbegaa de Indvendinger, der ere gjorte imod, hvad jeg yttre om Klitterne. Naar der fra forskjellige Sider, ogsaa fra den høitærede Indenrigsminister, er blevet yttret, at der hidtil er blevet anvendt til Klitterne, hvad der lovlig er bevilget, saa har jeg ikke opkaftet nogen Tvivl deraf. Alt, hvad man lovlig var forpligtet til at gjøre, er ganske vist blevet udført, men det var det Utilstrækkelige deri, som jeg hævdede. Jeg maa her hebe om det ærede Things Dørbetaling, for at jeg kommer lidt ind paa Sagens Detailler; jeg skal gjøre det ganske kort. Betragte vi f. Gy.